

הטיפול המיטטי

היה זה גורדין עליו מאוד לשלוש האנסים. שכן העונש המקסימלי שהמחוקק קבע, על נסיון לאונס קיבוצי, הוא עשר שנות מאסר, ושבע שנים כשהטושע פועל לבדו. לגבי הנאשמים, הפעם היתה הימחה כפולה. שכן על האונס הראשון שלהם, קיבלו — לאחר כל חוות-הדעת והתסקירים והתחקירים — דרחאני שנתיים וחצי בפועל, מסמי וברני שנה וחצי בסור על. סניגורם, חיים מיטגיב, עירער — רי עירעורו נתקבל: בית-המשפט העליון הפחית את עונשו של דרחאני בשנה, ואת עונשם של האחרים בחצי שנה.

וזה — כבר לאחר שהשניים ביצו עו את הפשע השני שלהם.

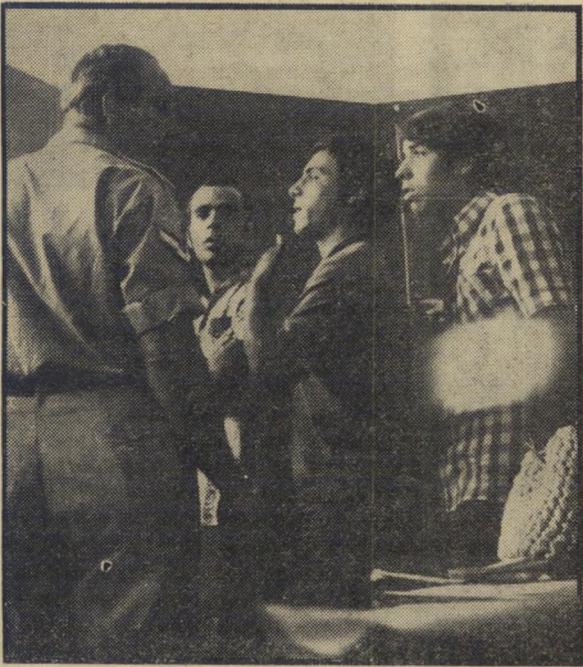
אולם בית-המשפט העליון לא ידע על כך. התביעה, משום מה, לא מרחה לספר לשיפוט כי הי מערערים המסכנים הספיקו בניי תיים לאמזג עוד נפש.

היועץ המשפטי לממשלה עירער על קלות העונש, במשפטם השני. הדיון בעירי עור לא התקיים עדיין, כאשר יתקיים, יחליט בית-המשפט העליון אם אכן הי עונש קל מדי.

ואולי יחליט, כמו במשפטם הראשון.

כנר אונס - תנוד!

כוכבה מירון • היתה רק בת 15 וחצי, כאשר נפלה קורבן לאונס הי מזועזע.

כאשר תפסה את הטרמפ הגורלי, לא חששה מכלום. היא לא תפסה טרמפ עם איזה נהג אלמוני. הנהג שהציע לה את הטרמפ היה מוכר לה. היתה זה יוסף דרחאני, ני, חייל בשירות סדיר מסביבת מגוריה. הוא נהג ברכב צבאי — עובדה המשרה בדרך כלל ביטחון אפילו על בחורה חסדי גיט. והשעה היתה שעת לפני צהריים בהירה. ממה היה לה לחשוש?

אלא שהטרמפ הסתיים לא במקום שי כוכבה חשבה. הוא הסתיים בחולון, בחדר רו של משה מסמי, ידידו של יוסף.

כוכבה, עדיין לא חושדת במאומה, הסכימה לעלות לחדר. שם, החל הסיט. במכות-רצח ואיומי סכין, אנסו דרחאני ומסמי את הילדה אחד אחרי השני. האונס נמשך, בהפסקות, יומיים רצופים. כוכבה נשארה כלואה בחדר, והשניים המשיכו לאונס אותה. שוב ושוב, כאוות-נפשם.

כעבור יומיים, הזמינו שני הניבורים את חברים בנימין ברני להצטרף לשימחה. זה הצטרף, בשימחה. כשניסתה כוכבה ל התנגד לאנס החדש, היכרה השלושה מכות רצח.

לאחר ארבעה ימי התעללות, החזירו האנסים את הילדה לביתה, אימו עליה לא לגלות דבר.

חיות משתוללות

לא שכוכבה גילתה. מיד למחר רת האונס נעצרו השלושה. הם נשאר עצורים חודשיים וחצי, הועמדו לדין בבית המשפט המחוזי בתל-אביב בפני השופטים מרדכי קנת, אלישע שיינבוים ואליהו מני.

שלושת הפושעים הורו באשמה: בעילת קטינה ומעצר בלתי חוקי. מיד לאחר הודאתם, הורשעו.

מיד לאחר הרשעתם — שוחררו לחופשי.

מבחינה משפטית, היה זה שיחרור בר ערבות. עד להגשת עירעור לבית-המשפט. **מבחינה אנפית, היתה זו הזכר נה לאונס נוסף.**

שלושת האנסים ניצלו בשימחה את הי הזדמנות שנתן להם בית-המשפט: **שלו**

השם מוסווה להגנת קטינה.

שבעה על אחת שלושה מבין שבעת החי שודים באונס צעירה מי אחורי בית-החלוצות באבו-כביר מובאים לבית-המשפט. „כל לילה אונסים כאן מישהי“, סיפרו תושבי השכונה. האונס בוצע בספטמבר 1971. עד היום, החשודים מסתובבים חופשיים.

אנסים בני 14 תשעה קטינים — חלקם בני 14 — שהשתייכו לכנופייה שאנסה צעירה בת 17, שביקרה עם בן-זוגה בפארק הלאומי ברמת-גן. האונס אירע בספטמבר 1971. הפושעים קיבלו בין חצי שנה לשש שנים מאסר. העונש המקסימלי — 20 שנות מאסר.

לאחר מילים חריפות אלה, יכול היה השומע התמים לחשוב שבית-המשפט יח מיר בדניגם של השלושה.

אלא שלאחר מילים חריפות אלה, באו מילים קצת פחות חריפות. עתה, נשכחה הקורבן — נערה בת 16 שכל עולמה נהרס עליה — והשופטים החלו מתחשבים: בעובדה שהפושעים הורו באשמה. בעובדה שהם צעירים. בחוותי דעת קציני-המיבחן. וכו' וכו'.

גורדינים: שלוש שנים מאסר בפועל לכל אחד מהשלושה. אלא שהשלושה לא ישבו אפילו את זה, לאחר שהתקבל עירעורם.

רחמנות על פושעים

היה זה גורדין עצוב, לחברה הישראית, ולכל ילדה ונערה ואשה בארץ.

שה ימים אחרי שנמצאו אשמים באונס כוכבה ושוחררו — ביצעו אונס נוסף.

ושוב: מבחינה משפטית, היה זה, רק „נסיון לאונס“ אולם הקורבן החדש — שוב ילדה בת 16 — לא הבחינה כל כך בהבדל המשפטי המלוטש, כאשר חלפו עליה שעות הסיט עם החיות המשתחררות ללות.

ושוב נתפסו השלושה — ושוב הודו כי אשמה בלי בעיות.

כתבו השופטים — ד"ר יצחק רווח, חיים דבורין ושמואל קווארט — כאשר עמדו לפניהם השלושה באשמת הפשע השני: „העובדות מגלות נסיבות חמורות מאוד... נסיגונם של הנאשמים לבעול את הקורבן היה מלווה בשימוש בכוח... חומרה מיוחדת יש לראות בכך שהנאשמים ביצעו מעשה זה ימים ספורים לאחר שנגזרו דינם על בעילת קטינה.“

לצעירים — זכות לאונס

איך אפשר להסביר את כפפות המשי בהן מתייחסים שופטי ישראל אל אנסי ישראל? איך אפשר להסביר את חוסר היחס המהיר בין חומרת הי מעשה — לקלות העונש? איך אפשר להסביר את חוסר ההתאמה המזור בין חוות דעתם של השופטים בדבר חומרת ושלפול הפשע — לבין העונש הרחמני שהם מטילים? איך אפשר להסביר את ההתחשבות ב„גיל הצעיר“ של אנסים? האם לאנס בן עשרים יש זכות להרוס את נפשן של צעירות — יותר מאשר לאנס בן חמישים? איך אפשר להבין את ההתחשי